

Toespraak vlootpredikant Fred Omvlee op 10 april 2015 in Grote Kerk Scheveningen

De dramatische geschiedenis van Zr Ms Adder lijkt uit een lang vervlogen tijd.

De omstandigheden van 1882 zijn bijna niet voor te stellen.

We lijken in alles ontwikkelder te zijn, verfijnder.

We weten meer, We kunnen meer.

Toch zijn er dingen die hetzelfde blijven:

Een gewone dag die zich ontwikkelt tot een rampdag.

Helaas komt dat nog steeds voor: een passagiersvliegtuig crasht, een vissersschip zinkt...

We zijn kwetsbare mensen.

Op zee blijven zowel de gevaren als de kansen hetzelfde.

Het water, de wind, zijn nooit te onderschatten factoren.

Menselijke fouten zijn ook niet volledig te voorkomen.

Maar gelukkig: ook de menselijke vindingrijkheid, de camaraderie, de behulpzaamheid zijn gelukkig ook van alle tijden.

Op zee is bondgenootschap misschien wel het mooiste menselijke kenmerk.

Dat gold in de tijden van Michiel de Ruyter, dat gold in de tijd van de Zr Ms Adder en dat geldt in de tijden van nu: varende bij Somalië bij West Afrika of in de Oostzee: de mannen en vrouwen van de Koninklijke Marine varen daar waar het moet.

Ik mag zelf die bondgenootschap ervaren als ik mee ben met militairen te land of ter zee.

Je zit letterlijk en figuurlijk in hetzelfde schuitje. Je werkt samen, je eet samen, je sport samen; je weet dat je het moet uithouden met elkaar.

Alleen redt je het niet, samen wel.

We hopen op en/of bidden allemaal altijd voor een behouden vaart.

Je hoopt allereerst letterlijk heelhuids thuis te komen van een missie of vaarperiode.

En ten tweede hoop je figuurlijk heel thuis te komen.

In de tijd van de Adder werden de mensen beproefd, ook nu staan we voor beproevingen. We hopen tegenslagen te voorkomen.

Maar belangrijker nog is dat we leren om gaan met tegenslagen en ze ten goede te keren. De ramp met de Adder, de dood van zoveel jonge mensen heeft in ieder geval geleid tot iets goeds: de KVMO. Dat neemt het leed van toen niet weg, maar dat is wel een les voor ons nu: zeevarenden, militairen, thuisfront, burgers, bestuurders. Laten we zorgen voor hen op zee, laten we zorgen voor degenen die moeilijk, gevaarlijk werk verrichten. Qua patet orbis.

Laten we zorgen voor de menselijke maat in de maatschappij waarin wij leven.

Wij kunnen veel tegenwoordig, maar het belangrijkste is menselijk te blijven.

Dominee Fred Omvlee

fr.omvlee.01@mindef.nl